Lietas Nr. C27190814
Lietas arhīva Nr. CA-0451-17/28

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2017.gada 6.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Gvido Ungurs,
tiesneses Ilze Ošiņa un Gunta Ozoliņa,
ar tiesas sēdes sekretāri Ullu Ābolu,
piedaloties prasītājam /pers. B/ un atbildētājas SIA /Nosaukums A/ pārstāvei /pers. C/,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. B/ prasībā pret SIA /Nosaukums A/ par darba samaksas un morālā kaitējuma piedziņu sakarā ar SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 1.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

2014.gada 14.oktobrī /pers. B/ cēlis tiesā prasību pret SIA /Nosaukums A/ par darba samaksas un morālā kaitējuma piedziņu, vēlāk to precizējot un, pamatojoties uz Darba likuma 39.pantu, 41.panta otro daļu, 59.pantu, 69.panta pirmo daļu, 128.panta trešo daļu, Civillikuma 5., 1635.pantu, lūdzot tiesu atzīt par noslēgtu rakstveida darba līgumu periodā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim un piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam nesamaksāto darba samaksu un neizmantotā atvaļinājuma kompensāciju 3376,12 *euro*, kā arī 5000 *euro* par nodarīto morālo kaitējumu. Tāpat prasītājs lūdzis piedzīt no atbildētājas visus tiesāšanās izdevumus un noteikt, ka spriedums ir izpildāms nekavējoties.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2013.gada 11.jūnijā prasītājs vienojies ar atbildētājas valdes priekšsēdētāju /pers. D/ par veicamo darbu un darba samaksu – pirmos trīs mēnešus Ls450, bet turpmāk Ls600 ik mēnesi, nosakot 2 procentus papildus pie darba samaksas, sasniedzot noteiktu summu no apgrozījuma, kā arī vienojies par to, ka tiks noslēgts rakstveida darba līgums. Nākošajā dienā pēc šīs vienošanās prasītājs uzsācis veikt nolīgtos pienākumus.

Prasītājs norāda, ka viņa darba pienākumos ietilpušas vizītes pie klientiem, elektronisko mājsaimniecības ierīču piegāde klientiem, atgriezto elektrisko mājsaimniecības ierīču ar pavadzīmi izņemšana no tirdzniecības vietām SIA „PTA", SIA „Supereuro", AS „Prisma Latvija", SIA „Linde Pārtika", SIA „Paula Prof", AS „Siguldas Būvmeistars", SIA „Nodus" un šo darba pienākumu pildīšanai prasītāja individuālā lietošanā tikusi nodota atbildētājai piederošā automašīna Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/. Taču atbildētāja par prasītāja paveikto darbu neesot veikusi darba samaksu, kā arī neesot noslēgusi rakstveida darba līgumu.

Tāpat prasītājs norādījis, ka vairāku mēnešu garumā, atbildētājas pārstāvim /pers. D/ prasot nopelnīto darba samaksu, viņš esot izjutis pazemojumu, kas radījis garīgas ciešanas par radīto netaisnību. Atbildētāja esot pārkāpusi prasītāja tiesības saņemt taisnīgu atlīdzinājumu par padarīto darbu un ar savu bezdarbību nodarījusi prasītājam morālo kaitējumu.

Prasības pieteikumā arī norādīts, ka 2013.gada 25.novembrī /adrese/, no atbildētājai piederošās automašīnas Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ notikusi zādzība, pēc kā 2013.gada 2.decembrī ar e-pasta starpniecību atbildētājas pārstāvis /pers. D/ informējis prasītāju par darba tiesisko attiecību izbeigšanu.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 1.jūnija spriedumu /pers. B/ prasība apmierināta daļēji, atzīstot par noslēgtu rakstveida darba līgumu starp SIA /Nosaukums A/ kā darba devēju un /pers. B/ kā darbinieku sākot no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, ieskaitot, un piedzenot no atbildētājas par labu prasītājam neizmaksāto darba algu 1334,48 *euro* un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu 104,67 *euro*, kopā 1439,15 *euro*, ieturot likumā paredzētos nodokļus. Savukārt prasība daļā par darba samaksas 1936,97 *euro* un morālā kaitējuma piedziņu 5000 *euro* apmērā noraidīta. No atbildētājas par labu valstij piedzīti tiesas izdevumi – valsts nodeva 215,88 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 *euro*.

Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Darba likuma 39.pantu, 41.panta pirmo un otro daļu, kā arī Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas 2014.gada 27.marta lēmumā /numurs/ un Valsts darba inspekcijas direktora 2014.gada 15.maija lēmumā nodibināto, secinājusi, ka prasītājs no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim ir ticis nodarbināts pie atbildētājas SIA /Nosaukums A/ bez rakstveidā noslēgta darba līguma un veicis atbildētājas labā darbu, bet atbildētāja likumā noteiktajos termiņos nav sniegusi ziņas par prasītāju kā par darba ņēmēju Valsts ieņēmumu dienestam.

Tāpat pirmās instances tiesa konstatējusi, ka Valsts darba inspekcijas direktora 2014.gada 15.maija lēmums ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 25.marta spriedumu lietā Nr.1-27019214/7 ir atstāts negrozīts, turklāt, izskatot atbildētājas sūdzību par šo spriedumu, arī Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2015.gada 3.novembra spriedumā tiesa secinājusi, ka atbildētāja laika posmā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim ir nodarbinājusi prasītāju bez rakstveidā noslēgta darba līguma.

Konstatējot no izprasītajām SIA „PTA", SIA „Supereuro", AS „Prisma Latvija", SIA „Linde Pārtika", SIA „Paula Prof", AS „Siguldas Būvmeistars" un SIA „Nodus" atgriezto un piegādāto preču pavadzīmēm par 2013.gada jūniju, jūliju, augustu, septembri un novembri faktu, ka atbildētājas vārdā preces saņēmis /pers. B/, bet preču saņēmēja bijusi atbildētāja, pirmās instances tiesa arī atzinusi, ka, nebūdams atbildētāja darbinieks, prasītājs nevarētu pārzināt atbildētājas darījumu partnerus un iegūt citu komercsabiedrību, uzņēmumu uzticību tieši kā SIA /Nosaukums A/ darbinieks. Atbildētājas vārdā parakstot un saņemot darījumu apliecinošus dokumentus, prasītājs ir veicis darbu pēc atbildētājas dota uzdevuma kā savu amata pienākumu.

Ievērojot minēto un atsaucoties uz Civilprocesa likuma 104.panta pirmo daļu, pirmās instances tiesa atzinusi, ka tai nav šaubu, ka prasītājs bijis darba tiesiskajās attiecībās ar atbildētāju no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim un ir pamats atzīt par noslēgtu rakstveida darba līgumu

starp atbildētāju kā darba devēju un prasītāju kā darbinieku sākot no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, ieskaitot.

Pirmās instances tiesa arī norādījusi, ka saskaņā ar Darba likuma 41.pantu ir pamats atzīt, ka starp pusēm pastāvēja darba tiesiskās attiecības un atbilstoši Darba likuma 41., 59., un 69.pantam tas rada pienākumu atbildētājai ar prasītāju norēķināties par padarīto darbu par laika periodu no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, vienlaikus norādot, ka apstāklis, ka darba līgums nav noslēgts rakstveidā, nav šķērslis darba samaksas piedziņai, jo saskaņā ar Darba likuma 40.panta sesto daļu atbildētājai kā darba devējam bija pienākums gādāt par darba līguma noslēgšanu rakstveidā.

Tāpat pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasības pieteikums tiesā iesniegts 2014.gada 14.oktobrī, līdz ar ko ir ievēroti Darba likuma 31.panta nosacījumi.

Atsaucoties uz judikatūru, tiesa norādījusi, ka tiesības saņemt darba samaksu nerada noslēgtais līgums, bet līgumā noteiktā darba izpilde, un atbilstoši Darba likuma 28.pantam un 59.pantam darba devējam ir pienākums samaksāt par padarīto darbu.

Savukārt, atsaucoties uz Darba likuma 41.panta trešo daļu, tiesa atzinusi, ka prasītājs nevar pierādīt, ka viņam būtu pielīgta lielāka darba alga nekā minimālā, līdz ar ko darba alga aprēķināma, pamatojoties uz Ministru kabineta 2010.gada 30.novembra noteikumos Nr.1096 „Noteikumi par minimālo darba algu un minimālo stundas likmi" (redakcijā, kas bija spēkā no 01.01.2013. līdz 31.12.2013.) noteikto minimālo stundas tarifa likmi Ls1,203 un minimālo mēneša darba algu Ls200 jeb 284,57 *euro*, kā arī faktiski nostrādāto darba laiku.

Šādos apstākļos pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka prasītājam par laika periodu no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, tas ir par 102 darba dienām, kuras prasītājs nostrādājis pie atbildētājas, pienākas darba alga 1334,48 *euro* apmērā. Tā kā lietā nav iesniegti pierādījumi, ka prasītājs būtu saņēmis darba samaksu pilnībā par nostrādāto laika periodu un saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu šāds pienākums gulstas uz atbildētāju, tiesa atzinusi, ka neizmaksātā darba samaksa piedzenama no atbildētāja ar spriedumu.

Pirmās instances tiesa arī konstatējusi, ka atbildētāja prasītājam atvaļinājumu nav piešķīrusi un, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, nav izmaksājusi arī kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu. Tādējādi, atsaucoties uz Darba likuma 149.pantu un judikatūru, tiesa atzinusi, ka ir apmierināma arī prasība daļā par kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu piedziņu un prasītāja labā ir piedzenama kompensācija par neizmantotām 8 atvaļinājuma dienām, kas sastāda 104,67 *euro*.

Tajā pašā laikā pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka atbilstoši Darba likuma 29.panta astotajai daļai darba attiecībās morālā kaitējuma atlīdzināšanas pienākums rodas vienīgi atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpuma gadījumā. Tā kā prasītājs nav norādījis nevienu apstākli, kas liecinātu, ka atbildētāja būtu pieļāvusi atšķirīgu attieksmi pret viņu, tiesa atzinusi prasītāja prasību daļā par morālā kaitējuma atlīdzības 5000 *euro* piedziņu par nepamatotu.

Tāpat, vērtējot prasītāja lūgumu par sprieduma nekavējošu izpildi, pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Darba likuma 127.panta pirmo daļu un Civilprocesa likuma 205.panta pirmo daļu, atzinusi, ka prasītāja norādītais apstāklis, ka viņam nav izmaksāta darba alga, nav uzskatāms par īpašu apstākli, kura dēļ būtu nepieciešama un pieļaujama nekavējoša sprieduma izpilde, un, ievērojot, ka tiesas sēdē prasītājs nav norādījis, ka viņš nestrādā vai nav nodarbināts, atzinusi, ka minētais prasītāja lūgums ir noraidāms.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniegusi atbildētāja SIA /Nosaukums A/, pārsūdzot to prasības apmierinātajā daļā un lūdzot noraidīt /pers. B/ celto prasību, piedzenot no prasītāja par labu atbildētājai tās samaksātos tiesas izdevumus.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa neesot ievērojusi Civilprocesa likuma 192.pantā noteikto un, izskatot lietu, esot pārkāpusi prasījuma robežas.

Atbildētāja uzskata, ka prasītāja celtās prasības priekšmets nav bijis darba līguma izteikšana rakstveidā atbilstoši Darba likuma 41.pantam, jo šāds lūgums pieteikts tiesai tikai 2016.gada 12.aprīlī prasības pieteikuma precizējumos, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 74.panta otrās daļas 4.punktu.

Tāpat atbildētāja uzskata, ka pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā Darba likuma 31.panta pirmajā daļā noteikto noilguma termiņu, jo tā kā strīds pastāvējis par iespējamām darba tiesiskajām attiecībām periodā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, pēc 2015.gada 2.decembra celtais prasījums atzīt par noslēgtu rakstveida darba līgumu esot uzskatāms par tādu, kam iestājies noilguma termiņš un kas nebija pieņemams. Tādējādi tiesa nepareizi esot lēmusi par rakstveida darba līguma starp atbildētāju kā darba devēju un prasītāju kā darbinieku atzīšanu par noslēgtu, sākot no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim.

Atbildētāja arī uzskata, ka attiecībā uz prasītājam neizmaksātās darba algas 1334,48 *euro* un kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu 104,67 *euro* piedziņu tiesa neesot pareizi novērtējus pierādījumus, proti, tiesa neesot vispusīgi izvērtējusi visus iesniegtos pierādījumus, bet pamatojoties tikai uz atsevišķiem pierādījumiem, kas pamato prasītāja pozīciju. Atbildētājas ieskatā, Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas lietas materiālu kopijas bija vērtējamas tikai kā viens no pierādījumiem lietā, bet tās nevarot tikt uzskatītas par prioritārām darba tiesisko attiecību un nodarbinātības perioda pierādīšanai.

Tāpat atbildētāja norāda, ka tiesa pārsūdzētajā spriedumā atsaucas uz preču pavadzīmēm, kas izprasītas no atsevišķiem atbildētājas sadarbības partneriem, bet neesot ņēmusi vērā un vērtējusi, ka atbildētāja kā pierādījumus ir iesniegusi preču pavadzīmes no savas grāmatvedības, kurus atbildētāja parakstījusi un uz kurām nav prasītāja parakstu.

Atbildētāja uzskata, ka vispārēju informāciju par tās darbību, lielākajiem sadarbības partneriem salīdzinoši vieglā veidā varot iegūt jebkura trešā persona un izmantot to pret uzņēmuma interesēm, norādot, ka tā neesot devusi pilnvarojumu prasītājam uzņēmuma vārdā parakstīt un saņemt dokumentus, tādēļ neesot saprotami pirmās instances tiesas secinājumi.

Apelācijas sūdzībā arī norādīts, ka attiecībā uz piedzīto darba samaksas apmēru pirmās instances tiesa neesot vērtējusi Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas 2014.gada 27.marta lēmumā /numurs/iekļauto informāciju un minētajam lēmuma pievienotos dokumentus, jo kā pamatojums administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanai bija prasītāja iesniegums, kurā viņš norādījis, ka strādāja bez rakstveidā noslēgta darba līguma un samaksu par darbu saņēma skaidrā naudā. Līdz ar ko tas esot pretrunā ar prasības pieteikumā izklāstītajiem apgalvojumiem, jo, rakstot iesniegumu Rīgas reģionālai Valsts darba inspekcijai, prasītājs esot atzinis naudas līdzekļu saņemšanu no atbildētājas.

Prasītājs/pers. B/ rakstveida paskaidrojumos par apelācijas sūdzību norādījis, ka apelācijas sūdzību neatzīst.

Prasītājs uzskata, ka pirmās instances tiesa ir pareizi interpretējusi tiesību normas, jo no Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas 2014.gada 27.marta lēmuma /numurs/ un Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 25.marta sprieduma esot secināms, ka atbildētāja laika periodā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim (ieskaitot) nodarbinājusi prasītāju bez rakstveidā noslēgta darba līguma.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētājas SIA /Nosaukums A/ pārstāve /pers. C/ apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādīto motīvu pamata, prasību neatzina.

Prasītājs/pers. B/ apelācijas instances tiesas sēdē apelācijas sūdzību neatzina, prasību tās apmierinātajā daļā uzturēja.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzību motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietai pievienotos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Pirmās instances tiesas spriedums daļā, ar kuru noraidīta prasītāja prasība daļā par darba samaksas 1936,97 *euro* un morālā kaitējuma 5000 *euro* piedziņu nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa izskata lietu tikai /pers. B/ prasības pret SIA /Nosaukums A/ apmierinātajā daļā par darba līguma atzīšanu par noslēgtu rakstveidā un darba samaksas piedziņu 1439,15 *euro* apmērā sakarā ar atbildētājas apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai apelācijas instances tiesas sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums daļā par neizmaksātās darba samaksas piedziņu ir pareizs un pilnībā pietiekams, un atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā paustajai motivācijai šajā daļā, līdz ar ko atkārtoti tos pašus apsvērumus nenorāda.

Vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pārsūdzētajā spriedumā pirmās instances tiesa ir nepamatoti atzinusi, ka starp pusēm ir noslēgts rakstveida darba līgums, jo lietā nav strīda par to, ka rakstveida darba līgums starp pusēm nekad nav bijis noslēgts un prasītāja prasība nav arī vērsta uz darba tiesisko attiecību turpināšanu, proti, tā nav pamatota ar Darba likuma 41.panta pirmo daļu. Tomēr minētais kļūdainais pirmās instances tiesas secinājums nav pamats pretēja sprieduma taisīšanai pārējā prasības apmierinātajā daļā, jo pirmās instances tiesa ir pareizi secinājusi, ka prasītājs ir veicis darbu pie atbildētājas un saskaņā ar Darba likuma 41.panta otro daļu, ja darbinieks un darba devējs vai vismaz viena no pusēm ir uzsākusi veikt nolīgtos pienākumus, rakstveida formai neatbilstošam darba līgumam ir tādas pašas tiesiskās sekas kā rakstveidā izteiktam darba līgumam.

No lietā esošā prasības pieteikuma (*lietas 1.sējuma 4.-7.lapa*) un prasības pieteikuma precizējuma (*lietas 2.sējuma 141.-143.lapa*) redzams, ka prasītāja prasījums faktiski ir vērsts uz darba tiesisko attiecību pastāvēšanas starp pusēm atzīšanu, proti, atzīt, ka prasītājs bez rakstveida darba līguma noslēgšanas ir bijis nodarbināts pie atbildētājas laika posmā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim un piedzīt no atbildētājas darba samaksu par minētājā laika posmā paveikto darbu.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti neatspēko pirmās instances tiesas spriedumā izdarītos secinājumus un nedod pamatu noraidīt prasītāja prasību daļā par darba tiesisko attiecību esamības atzīšanu un darba samaksas piedziņu.

Darba likuma 31.panta pirmā daļa noteic, ka visi prasījumi, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, noilgst divu gadu laikā, ja likumā nav noteikts īsāks noilguma termiņš.

Lietā nav strīda, ka prasība par darba samaksas un morālā kaitējuma piedziņu Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā celta 2014.gada 14.oktobrī.

Darba samaksas priekšnoteikums ir darba tiesisko attiecību pastāvēšana un attiecīga darba veikšana. Līdz ar to jau 2014.gada 14.oktobrī prasītāja celtā prasība par darba samaksas piedziņu ietver sevī prasību strīda izšķiršanai par darba tiesisko attiecību pamatā esošajām tiesībām.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija par pamatotu atzīst pirmās instances tiesas argumentu, ka prasītāja 2016.gada 12.aprīlī tiesā iesniegtais prasības pieteikuma precizējums ar prasījumu atzīt, ka laika posmā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim starp pusēm ir pastāvējušas darba tiesiskās attiecības, nav atzīstams par tādu, kam atbilstoši Darba likuma 31.pantam ir iestājies noilgums, jo minētais prasījums un sākotnējais prasījums par darba samaksas un morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu ir savstarpēji saistīti prasījumi.

Kā redzams no SIA „PTA", SIA „Supereuro", AS „Prisma Latvija", SIA „Linde Pārtika", SIA „Paula Prof", AS „Siguldas Būvmeistars" un SIA „Nodus" pirmās instances tiesas pieprasītajām atgriezto un piegādāto preču pavadzīmēm par 2013.gada jūniju, jūliju, augustu, septembri un novembri, darījumos ar šīm sabiedrībām minētajā laika periodā atbildētāju kā saņēmēju pārstāvējis un preces pieņēmis ir prasītājs /pers. B/ (*lietas 1.sējuma 148.-149., 172.-173., 240., 242.lapa un 2.sējuma 26.-27., 53.-55., 82.-97.lapa*).

Tāpat Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka lietā atrodas atbildētājas iesniegtās SIA „Supereuro" sastādītās pavadzīmes, kurās nav prasītāja paraksts (*lietas 1.sējuma 127.-141.lapa*).

Civillietu tiesas kolēģija par pamatotu atzīst pirmās instances tiesas secinājumu, ka prasītājs nebūdams atbildētājas darbinieks nevarētu pārzināt atbildētājas darījumu partnerus un saņemt preces, parakstot šos darījumus apliecinošus dokumentus.

Tādējādi apstāklis, ka atbildētāja ir iesniegusi lietā pavadzīmju eksemplārus, kas atradušies tās rīcībā un kurās nav prasītāja paraksts, pats par sevi vēl neliecina par to, ka prasītājs šīs preces nav saņēmis no atbildētājas darījuma partneriem un nogādājis tās atbildētājai, ko savukārt apstiprina jau iepriekš minētie SIA „PTA", SIA „Supereuro", AS „Prisma Latvija", SIA „Linde Pārtika", SIA „Paula Prof", AS „Siguldas Būvmeistars" un SIA „Nodus" tiesai iesniegtie pavadzīmju eksemplāri. Turklāt Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē nekādu objektīvu iemeslu, lai apšaubītu atbildētājas sadarbības partneru grāmatvedībā esošo un tiesai pēc tās pieprasījuma nosūtīto dokumentu saturu, kuros, pretēji atbildētājas iebildumiem un iesniegtajiem dokumentiem, prasītājs ir norādīts kā atbildētājas pārstāvis.

Līdz ar ko, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā, apelācijas sūdzības iebildumi, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi atbildētājas grāmatvedībā esošās pavadzīmes, kurās nav prasītāja paraksts, kā arī apgalvojums, ka atbildētāja nav pilnvarojusi prasītāju to pārstāvēt un saņemt preces no sadarbības partneriem, ir noraidāmi kā nepamatoti.

Šādos apstākļos Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka starp atbildētāju SIA /Nosaukums A/ kā darba devēju un prasītāju /pers. B/ kā darbinieku laika posmā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, ieskaitot, pastāvēja darba tiesiskās attiecības.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka nav pamatots arī apelācijas sūdzības arguments, ka prasītājs būtu jau saņēmis atlīdzību no atbildētājas par veikto darbu, ko esot atzinis savā Rīgas reģionālajai Valsts darba inspekcijai adresētajā iesniegumā.

Saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu fakts, ka samaksa izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo, bet lietā nav iesniegti nekādi pierādījumi, kas apliecinātu minēto atbildētājas apgalvojumu.

Konkrētajā gadījumā Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā arī to, ka pēc vispārēja noteikuma prasītājam nav jāpierāda viņa tiesību aizskāruma fakts, ja tas izpaudies no atbildētājas puses negatīvi, kaut gan atbildētājas pienākumiem pret prasītāju vajadzēja izpausties pozitīvi. Respektīvi, ja prasītājs prasībā ir apstrīdējis darba samaksas saņemšanas faktu, tad tieši atbildētājai, ievērojot Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, ir pienākums pierādīt, ka darba samaksa ir izmaksāta.

Saskaņā ar Darba likuma 61.panta pirmajā un otrajā daļā noteikto minimālā darba alga nedrīkst būt mazāka par valsts noteikto minimumu. Minimālo mēneša darba algu normālā darba laika ietvaros, kā arī minimālo stundas tarifa likmi nosaka Ministru kabinets.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, Civillietu tiesas kolēģija par pamatotu atzīst pirmās instances atzinumu, ka prasītāja darba samaksa laika

periodā, kad viņš pildīja darba pienākumus, nevarēja būt mazāka par Ministru kabineta noteikto minimālo mēneša darba algu mēnesī, līdz ar ko pirmās instances tiesa pamatoti no atbildētājas par labu prasītājam par paveikto darbu ir piedzinusi neizmaksāto darba algu Ministru kabineta noteiktajā minimālajā darba algas apmērā.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa kopumā ir pareizi novērtējusi lietas apstākļus un pierādījumus lietā un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu daļā par darba samaksas piedziņu, savukārt pirmās instances tiesas atzinums, ka starp pusēm ir noslēgts rakstveida darba līgums, nav pareizs, taču tas nav pamats pretēja sprieduma taisīšanai. Tādējādi apelācijas sūdzība atzīstama par nepamatotu.

Civilprocesa likuma 195.pants noteic, ka, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasījuma veidu un piedzenamo summu, atsevišķi uzrādot galveno parādu un procentus, laiku, par kādu procenti piespriesti, kā arī prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru.

Tādējādi tiesai pašai *(ex officio)* neatkarīgi no prasītāja prasījuma jānoteic prasītājam tiesības par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei vai dienai, kad parādnieka mantu pārdod izsolē, saņemt procentus no tiesas piespriestās maksājuma summas uz likuma pamata (Civillikuma 1759.pants), kuru apmērs noteikts Civillikuma 1765.pantā. *(sk. sal. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 4.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKC-87; 2010.gada 13.oktobra lēmumu lietā Nr.SPC-166/2010)*. Šos procentus aprēķina tiesu izpildītājs, kurš nolēmumu izpilda (Civilprocesa likuma 631.panta pirmā daļa).

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājam nosakāmas arī tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus – sešus procentus no simta gadā, no nesamaksātās piedzenamās summas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Tā kā saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktu prasītājs ir atbrīvots no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos, atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta „a" apakšpunktam un 42.panta pirmajai daļai no atbildētājas par labu valstij piedzenama prasītāja nesamaksātā valsts nodeva 215,87 *euro (1439,15 euro x 15% =215,87 euro)* un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, tas ir, ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi 4,60 *euro (ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pirmās instances tiesā 4,65 euro, proti, izdevumi par tiesas nosūtītajām 3 pavēstēm ar nosūtīšanas izdevumiem 1,55 euro par katru plus ar 3 tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi apelācijas instances tiesā 4,65 euro, no kuriem atņemti atbildētājas jau iepriekš samaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 euro (lietas 2.sējuma 188.lapa))*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 97., 189.-193., 195., 204.[1], 426., 430., 432., 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

/pers. B/ prasību apmierināt daļēji.

Atzīt, ka starp SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, kā darba devēju un /pers. B/, personas kods /personas kods/, kā darbinieku laika posmā no 2013.gada 12.jūlija līdz 2013.gada 2.decembrim, ieskaitot, pastāvēja darba tiesiskās attiecības.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, neizmaksāto darba algu 1334,48 *euro* (vienu tūkstoti trīs simtus trīsdesmit četrus *euro* četrdesmit astoņus centus) un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu 104,67 *euro* (vienu simtu četrus *euro* sešdesmit septiņus centus), kopā 1439,15 *euro* (vienu tūkstoti četrus simtus trīsdesmit deviņus *euro* piecpadsmit centus), ieturot no piespriestās summas likumā paredzētos nodokļus un samaksu veicot /pers. B/ norēķinu kontā AS /nosaukums/ /numurs/.

Noteikt /pers.B/tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus - 6 (sešus) procentus gadā, no nesamaksātās piedzenamās darba samaksas summas.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu valstij tiesas izdevumus – valsts nodevu 215,87 *euro* (divus simtus piecpadsmit *euro* astoņdesmit septiņus centus) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,60 *euro* (četrus *euro* sešdesmit centus), kopā 220,47 *euro* (divus simtus divdesmit *euro* četrdesmit septiņus centus). Valsts nodevas 215,87 *euro* samaksa veicama Valsts kases kontā Nr.LV55 TREL 1060 1909 1120 0, bet ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu 4,60 *euro* samaksa veicama Valsts kases kontā Nr.LV51 TREL 2190 4580 1900 0 un samaksu apliecinoši dokumenti sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā terminā iesniedzami Rīgas apgabaltiesā.

Sprieduma labprātīgas izpildes termiņš ir 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 17.februārī.

Tiesneši G.Ungurs

I.Ošiņa

G.Ozoliņa